

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Omgevingswet	5
Wabo	13
Natuurbescherming	16
Waterwet	16
Ambtenarenrecht	17
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	18
Bijstand	19
Bestuursrecht overig	20
APV	20
AVG	21
Toeslagen	22
Vreemdelingenrecht	23
Richtlijnen en verordeningen	23
Vreemdelingenbewaring	24

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 203

MK CRvB, 22-01-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:211](#)

korpschef van politie.

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. heeft appellante zich aangemeld om in aanmerking te komen voor het overgangsbeleid dat uitzicht biedt op een seniorfunctie. Appellante heeft zich aangemeld in het personeelsadministratiesysteem Youforce en deze aanmelding is retour gezonden in Youforce. Geoordeeld wordt dat de mededeling dat appellantes aanmelding niet is afgerond, waardoor ze niet is toegelaten tot het overgangstraject, niet is aan te merken als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Er is slechts sprake van een vaststelling van feiten, die niet op rechtsgevolg is gericht.

JnB 2025, 204

Rechtbank Rotterdam, 10-02-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:1477](#)

college van burgemeester en wethouders van Papendrecht, verweerder.

Awb 1:3

BEVOEGDHEID. BESLUIT. I.c. heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat de publicatie in het Gemeenteblad geen publiekrechtelijke rechtshandeling is. Met die publicatie is immers een voornemen geuit om een opstalrecht te plaatsen op een perceel. Deze handeling van het college heeft een privaatrechtelijk karakter. Dat er al een transformatorhuis op het perceel stond toen het voornemen werd geuit (een mogelijk privaatrechtelijk gevolg), maakt ook niet dat een bestuursrechtelijk ingang in beeld kan komen. Gelet op het voorgaande staan tegen het met de publicatie bekendgemaakte voornemen tot het vestigen van een opstalrecht geen bestuursrechtelijke rechtsmiddelen open.

JnB 2025, 205

Rechtbank Noord-Holland, 17-02-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:1452](#)

college van burgemeester en wethouders van Heiloo, verweerder.

Awb 6:2 aanhef en onder b, 6:12 lid 2 en 3, 7:1 lid 1 aanhef en onder f

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSSEN. I.c. heeft eiseres verweerder niet met een schriftelijke ingebrekestelling gemaand om een dwangsbesluit te nemen. Zij heeft zich op het standpunt gesteld dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 6:12, derde lid, van de Awb omdat de ingebrekestelling van 30 oktober 2023 ook 'geldt' voor de dwangsom. Eiseres wordt aldus begrepen dat zij stelt dat voor verweerder ten tijde van het instellen van beroep niet tijdig reeds duidelijk was dat eiseres aanspraak wilde maken op dwangsommen wanneer niet tijdig zou worden beslist. Deze lezing volgt bijvoorbeeld uit [ECLI:NL:RBLIM:2017:8760](#) en [ECLI:NL:CRVB:2015:1871](#). Die lezing heeft de ABRS echter expliciet naast zich neergelegd in de zaak met nummer [ECLI:NL:RVS:2023:273](#) en de lezing uit deze uitspraak wordt gevolgd. Net als in die zaak valt niet in te zien dat redelijkerwijs niet van eiseres kon worden gevergd verweerder mee te delen dat het in gebreke was een dwangsbesluit te nemen. Van een situatie als bedoeld in artikel 6:12, derde lid, van de Awb, is daarom geen sprake.

JnB 2025, 206

MK CRvB, 08-10-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1904](#)

college van burgemeester en wethouders van Hof van Twente.

Awb 8:75, 8:75a, 8:82 lid 4, 8:84 lid 5, 8:104 lid 2 aanhef en onder e

HOGER BEROEP. DOORBREKING APPELVERBOD. I.c. wordt geconcludeerd dat het appelverbod van artikel 8:104, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awb buiten toepassing moet worden gelaten. Appellante heeft met een brief van 10 mei 2022 aan de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening ingetrokken met het verzoek het college te veroordelen in de proceskosten. In een brief van 23 mei 2022 heeft het college zich op het standpunt gesteld dat appellante geen recht heeft op een proceskostenvergoeding. Uit de verzendadministratie van de rechtbank is niet gebleken dat deze brief aan de voorzieningenrechter aan appellante is toegezonden en aangenomen moet worden dat de brief niet aan appellante is toegezonden. De voorzieningenrechter heeft dus uitspraak gedaan zonder dat appellante kennis heeft kunnen nemen van deze brief en daarop heeft kunnen reageren, terwijl de – voor appellante negatieve en definitieve – uitspraak is gebaseerd op het daarin verwoorde standpunt van het college. Onder deze omstandigheden moet worden geoordeeld dat sprake is van een zodanige schending van het beginsel van hoor en wederhoor, dat van een eerlijk proces geen sprake is geweest. Voor zover de voorzieningenrechter zonder zitting uitspraak heeft gedaan op grond van de bij brief van 10 mei 2022 door appellante verleende toestemming, de voorzieningenrechter zonder een reactie van appellante te vragen op de onder de brief van 23 mei 2022 niet meer van die toestemming mocht uitgaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2025, 207

MK ABRS, 12-02-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:545](#)

college van burgemeester en wethouders van Capelle aan den IJssel.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:24, 5:25, 5:27, 5:29, 5:30

Bouwbesluit 2012 7.10, 7.16

Woningwet 1a lid 1

HANDHAVING. VERNIETIGING ZAKEN. Last onder bestuursdwang strekkende tot ontruiming woning. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college de [bij de bestuursdwang] meegevoerde zaken direct na de ontruiming op 14 en 15 december mocht laten vernietigen. Het college heeft daarmee in strijd met artikel 5:30 van de Awb gehandeld. Verwijzing naar ABRS 12-02-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:395](#), onder 12.2. Daarnaast heeft het college in strijd met artikel 5:29, tweede lid, van de Awb geen proces-verbaal van de meegevoerde zaken opgesteld. Het college had op grond van bijzondere omstandigheden moeten afzien van verhaal van de kosten van de bestuursdwang.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 208

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 14-02-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:524](#)

gedeputeerde staten van de provincie Fryslân.

Omgevingswet 5.1 lid 2 aanhef en onder g, 16.79

Besluit activiteit leefomgeving (Bal) 11.31, 11.54 lid 1 aanhef en onder a, 11.63 lid 1, lid 3 aanhef en onder b, 11.83

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.74l

OMGEVINGSWET. FAUNABEHEERPLAN. MAATWERKVOORSCHRIFT. OPDRACHT. I.c. wordt geoordeeld dat een opdracht, zoals bedoeld in artikel 11.63, derde lid, onder b, laatste zinssnede, van het Bal vormvrij is, maar dat niet afdoet aan de eis dat uit bewoordingen moet voortvloeien dat het college aan een partij opdraagt om de omvang van de populatie terug te brengen. Dat geldt temeer gezien het bevoegdheidscheppende karakter van de opdracht. Omdat de vereiste opdracht ontbreekt in het voorliggende dossier was het college i.c. niet bevoegd tot het nemen van het maatwerkvoorschrift als bedoeld in artikel 11.63, derde lid, van het Bal. **AANVRAAG.** Uit de systematiek en de wettelijke bepalingen van de Omgevingswet volgt dat het niet mogelijk is om ambtshalve, zonder aanvraag, een omgevingsvergunning voor een flora- en fauna-activiteit te verlenen. Nu niet blijkt dat i.c. een aanvraag is gedaan voor een omgevingsvergunning voor een flora- en fauna-activiteit is het besluit ook op dit punt onbevoegd genomen. **NOODZAAK.** I.c. is onvoldoende onderbouwd dat sprake is van een noodzaak tot het ingrijpen zoals nu is vergund. Onvoldoende is gemotiveerd met welke populatieomvang sprake is van een voldoende veilige verkeerssituatie en of de toegestane afschothoeveelheid het gewenste effect heeft op de verkeersveiligheid.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Voorzieningenrechter schorst omgevingsvergunning voor afschieten damherten") uitgebracht.

JnB 2025, 209

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 14-02-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:1621](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Holland, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 18.10 lid 3

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. AANZEGGINGSBRIEF. PLAN VAN AANPAK. Verzoek om schorsing aanzeggingsbrief gelegenheid tot herstel van overtredingen op grond van artikel 18.10, derde lid, Ow, voor zover verzoekster daarin wordt opgedragen om binnen zes weken na dagtekening van die brief een plan van aanpak in te dienen. Verzoekster wenst duidelijkheid over wat een plan van aanpak dient te bevatten en over de afdwingbaarheid van deze eis. Het bezwaar tegen de aanzeggingsbrief zelf ligt niet voor en evenmin een eventueel (toekomstige) intrekking van de aan verzoekster verleende vergunning op grond van artikel 18.10 Ow op grond van de door verweerder genoemde overtredingen.

I.c. wordt geoordeeld dat de aanzeggingsbrief is aan te merken als een besluit in de zin van de Awb.

Naar voorlopig oordeel bestaat voor het gestelde sanctioneren van het niet (tijdig) indienen van een plan van aanpak echter geen wettelijke grondslag. Artikel 18.10 Ow bevat een wettelijke grondslag voor het eventueel intrekken van de vergunning van verzoekster vanwege de gestelde overtredingen. Het derde lid bevat daarnaast een verplichting voor verweerder om voorafgaand aan een intrekking aan verzoekster een hersteltermijn te bieden. Uit dit artikel volgt echter niet dat voor verzoekster een rechtens afdwingbare verplichting bestaat om in dat kader ook een plan van aanpak in te dienen. Voor sanctionering bij het niet tijdig overleggen van een plan van aanpak bestaat geen grondslag. Gelet daarop ziet de voorzieningenrechter onvoldoende aanleiding om de verzochte voorlopige voorziening in te willigen. Deze zal dan ook worden afgewezen.

JnB 2025, 210

Voorzieningenrechter rechtbank Zeeland-West-Brabant, 14-02-2025,

[ECLI:NL:RBZWB:2025:805](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Veere, verweerder.

Omgevingswet 5.1 lid 2 onder a, 5.2 lid 1 onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 1

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OMGEVINGSPLAN. PARTICIPATIE.

Omgevingsvergunning voor verbouw vakantiewoning. I.c. wordt geoordeeld dat, omdat het bouwplan voldoet aan de regels van het omgevingsplan, het college de omgevingsvergunning terecht heeft verleend. Het college heeft in het verweerschrift terecht opgemerkt dat een omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit *moet* worden verleend als de activiteit voldoet aan het omgevingsplan. Privaatrechtelijke algemene voorwaarden vormen geen toetsingskader voor het college en de voorzieningenrechter kan het bestreden besluit niet aan deze regels toetsen. Het college heeft terecht geen ruimte gezien om rekening te houden met de belangen van verzoeker, bijvoorbeeld de schaduwwerking op zijn perceel. Het verplicht doorlopen van een participatietraject was om die reden ook niet aan de orde.

JnB 2025, 211

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 14-02-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:1816](#)

college van burgemeester en wethouders van Voorne aan Zee, verweerder.

Omgevingswet 1.6, 1.7, 4.9, 5.1 lid 2 aanhef en onder b, 18.2

Besluit activiteiten leefomgeving (hierna: Bal) 2.1, 2.2 lid 1 aanhef en onder c sub 5, 2.11, 2.13, 2.17, 3.205 lid 1, 3.206

Algemene wet bestuursrecht 5:32, 5:34

Wet experiment gesloten coffeeshopketens 2

Besluit experiment coffeeshopketens 21

OMGEVINGSWET. MILIEUBELASTENDE ACTIVITEIT (MBA). Last onder dwangsom.

BEVOEGDHEID. De Wet experiment gesloten coffeeshopketens kan worden aangemerkt als een *lex specialis*. Dit betekent echter niet dat de regels van de Omgevingswet en de amvb's (in dit geval het Bal) niet van toepassing zijn. De Wet experiment gesloten coffeeshopketens sluit de Omgevingswet en het Bal namelijk niet uit, en heeft een ander doel dan de Omgevingswet en het Bal, die het in stand houden van een veilige en gezonde fysieke leefomgeving tot doel hebben. Verweerder is bij een overtreding van de Omgevingswet en het Bal in beginsel bevoegd om handhavend op te treden.

ZORGPLICHT. Het bevoegd gezag kan bestuursrechtelijk handhaven bij een evidente strijd met een specifieke zorgplicht. De specifieke zorgplicht uit artikel 2.11 van het Bal geldt in beginsel alleen wanneer het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht onmiskenbaar in strijd is met de zorgplicht. Alleen dan kan een overtreding van de specifieke zorgplicht aan een handhavingsbesluit ten grondslag worden gelegd. Hiermee wordt in zoverre aangesloten bij de invulling die in de rechtspraak is gegeven aan de mogelijkheid tot handhaving van de zorgplicht uit het voorheen geldende artikel 2.1 van het Activiteitenbesluit milieubeheer. I.c. kan niet vastgesteld worden of er sprake is van een overtreding van artikel 2.11 van het Bal op grond waarvan verweerder handhavend kon optreden.

Besluit waarbij verweerder een last onder dwangsom heeft opgelegd [...].

3. Op het adres [adres] te Hellevoetsluis heeft verzoekster een bedrijf in werking met een milieubelastende activiteit zoals bedoeld in de Omgevingswet. De milieubelastende activiteit betreft glastuinbouw zoals bedoeld in artikel 3.205 van het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal). De activiteit omvat de teelt van cannabis in een glastuinbouwcomplex. Deze activiteit wordt uitgevoerd in het kader van het experiment gesloten coffeeshopketen dat door de Rijksoverheid is geïnitieerd. [...]

Bevoegdheid

11. Verzoekster stelt zich op het standpunt dat [naam verweerder] niet bevoegd is om handhavend op te treden. De legale teelt van hennep is in Nederland mogelijk gemaakt door de Wet experiment gesloten coffeeshopketens. Op grond van artikel 21 van het Besluit experiment gesloten coffeeshopketens zijn de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en de Minister van Justitie en Veiligheid bevoegd om voorschriften te verbinden aan de aanwijzing, de wijze waarop en de condities waaronder de productie van hennep of hasjesj plaatsvindt. Gelet hierop is er volgens verzoekster in het kader van handhaving in dit geval geen ruimte voor [naam verweerder].

12. Op grond van artikel 125 van de Gemeentewet is [naam verweerder] bevoegd tot het opleggen van een last onder bestuursdwang, indien de last strekt tot handhaving van regels die het gemeentebestuur uitvoert. Op grond van artikel 18.2 in samenhang met artikel 4.9 van de Omgevingswet voert [naam verweerder] de regels omtrent een milieubelastende activiteit uit. Op grond van artikel 5:32 en 5:4 van de Awb is [naam verweerder] ook bevoegd een last onder

dwangsom op te leggen. [naam verweerder] is dus in beginsel bevoegd om handhavend op te treden.

12.1. Uit artikel 2 van de Wet experiment gesloten coffeeshopketens volgt dat er een experiment plaatsvindt met op kwaliteit gecontroleerde teelt van hennep en hasjiesj voor recreatief gebruik en de aflevering aan en verkoop daarvan in een coffeeshop in een gesloten coffeeshopketen, overeenkomstig de bij of krachtens deze wet gestelde regels. Dit experiment heeft als doel te bezien of en hoe hennep en hasjiesj gedecriminaliseerd aan de coffeeshops kunnen worden afgeleverd en wat de effecten daarvan zijn. Het Besluit experiment coffeeshopketens is een ministeriële regeling waarin onder andere regels zijn opgenomen over de verpakking van de cannabis. De Regeling experiment coffeeshopketens is eveneens een ministeriële regeling en bevat de regels over de kwaliteit van de cannabis.

12.2. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan de Wet experiment gesloten coffeeshopketens worden aangemerkt als een *lex specialis*. Anders dan verzoekster stelt, betekent dit echter niet dat de regels van de Omgevingswet en de algemene maatregelen van bestuur (in dit geval het Bal) niet van toepassing zijn. De Wet experiment gesloten coffeeshopketens sluit de Omgevingswet en het Bal namelijk niet uit, en heeft, zoals hiervoor is overwogen, een ander doel dan de Omgevingswet en het Bal, die het in stand houden van een veilige en gezonde fysieke leefomgeving tot doel hebben. [naam verweerder] is bij een overtreding van de Omgevingswet en het Bal, gelet op rechtsoverweging 12, in beginsel bevoegd om handhavend op te treden. De voorzieningenrechter vindt voor haar voorlopig oordeel ook steun in de brief van de directeur-generaal Volksgezondheid bij het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport van 8 augustus 2024 gericht aan derde-belanghebbende [persoon A]. In deze brief staat namelijk dat de teler zich in het kader van het experiment zich aan de wet- en regelgeving moet houden. Op specifieke eisen en regels houden de Inspectie Justitie en Veiligheid en de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit toezicht. Voor andere zaken geldt dat het toezicht en de handhaving onder de verantwoordelijkheid van de reguliere instanties valt. Dit komt omdat de teler met de aanwijzing een legale onderneming is die valt onder de reguliere regelgeving. Uit de brief volgt verder dat in de regelgeving van het experiment geen specifieke regels zijn opgenomen voor geuroverlast. De Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en de Minister van Justitie en Veiligheid hebben op dit punt daarom geen bevoegdheid. Het betoog van verzoekster slaagt niet.

Grondslag voor de overtreding

13. Verzoekster stelt zich op het standpunt dat het bestreden besluit 1 niet gebaseerd mocht worden op de zorgplichtbepaling van artikel 2.11 van het Bal.

14. Verzoekster is een glastuinbouwbedrijf. Op grond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder b, van de Omgevingswet is het verboden om zonder omgevingsvergunning een milieubelastende activiteit te verrichten die in het Bal zijn aangewezen. Op grond van artikel 3.205, eerste lid, van het Bal wordt als milieubelastende activiteit als bedoeld in artikel 2.1 aangewezen het telen van gewassen in kassen. Op grond van het tweede lid omvat de aanwijzing ook andere milieubelastende activiteiten die worden verricht op dezelfde locatie die dat telen functioneel ondersteunen. Artikel 3.206 van het Bal bevat algemene regels waar een glastuinbouwbedrijf aan moet voldoen. De voorzieningenrechter stelt vast dat in dit artikel geen regels voor het aspect geur zijn opgenomen. Ook het Omgevingsplan gemeente Voorne aan Zee bevat geen regels voor het aspect geur voor glastuinbouwbedrijven.

14.1. De Omgevingswet kent een algemene zorgplicht. Op grond van artikel 1.6 van de Omgevingswet draagt een ieder voldoende zorg voor de fysieke leefomgeving. Op grond van artikel

1.7 van de Omgevingswet is een ieder die weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat zijn activiteit nadelige gevolgen kan hebben voor de fysieke leefomgeving, verplicht a) alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevraagd om die gevolgen te voorkomen, b) voor zover die gevolgen niet kunnen worden voorkomen: die gevolgen zoveel mogelijk te beperken of ongedaan te maken, c) als die gevolgen onvoldoende kunnen worden beperkt: die activiteit achterwege te laten voor zover dat redelijkerwijs van hem kan worden gevraagd. Uit de Memorie van Toelichting bij de Omgevingswet blijkt dat de algemene zorgplicht een vangnetfunctie heeft.¹

14.2. Naast de algemene zorgplicht in de Omgevingswet kent het Bal een specifieke zorgplicht. In de nota van toelichting bij het Bal staat dat de specifieke zorgplichten voortborduren op de algemene zorgplicht in de wet, maar concreter zijn.² Op grond van artikel 2.11 van het Bal is degene die een milieubelastende activiteit verricht en weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat die activiteit nadelige gevolgen kan hebben voor de belangen, bedoeld in artikel 2.2, verplicht a) alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van diegene kunnen worden gevraagd om die gevolgen te voorkomen; b) voor zover die gevolgen niet kunnen worden voorkomen: die gevolgen zoveel mogelijk te beperken of ongedaan te maken; en c) als die gevolgen onvoldoende kunnen worden beperkt: die activiteit achterwege te laten voor zover dat redelijkerwijs van diegene kan worden gevraagd. Op grond van artikel 2.2, eerste lid, aanhef en onder c onder 5, van het Bal volgt dat de regels in de hoofdstukken 2 tot en met 5 over milieubelastende activiteiten gesteld zijn met het oog op het beschermen van het milieu, voor zover het gaat om het voorkomen of beperken van geluidhinder, trillinghinder, lichthinder en geurhinder. In artikel 2.13 van het Bal wordt de bevoegdheid gegeven om maatwerkvoorschriften te stellen over onder meer artikel 2.11 van het Bal.

14.3. Bij de parlementaire behandeling van het Bal – op de grondslag van artikel 23.5 van de Omgevingswet – is de handhaafbaarheid van de specifieke zorgplichten aan de orde gekomen. Daarbij is overwogen dat daarvan sprake kan zijn als het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht evident in strijd is met de specifieke zorgplicht. Directe handhaving van het overtreden van de specifieke zorgplicht is niet gerechtvaardigd als diegene redelijkerwijs niet kon weten wat in het concrete geval een goede invulling is van de specifieke zorgplicht.³ De handhaving van specifieke zorgplichten is eerder in algemene zin ook aan de orde geweest bij de parlementaire behandeling van de Omgevingswet en van de Invoeringswet Omgevingswet, waarbij eveneens is benadrukt dat de specifieke zorgplichten alleen betrekking hebben op ‘evidente situaties’,⁴ waarbij voor handhavend optreden sprake moet zijn van een ‘onmiskenbaar in strijd handelen’.⁵ Uit de nota van toelichting bij het Bal volgt dat directe handhaving op de specifieke zorgplicht voor de hand ligt bij evidente overtredingen. Daarvan is sprake in situaties waarin het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht onmiskenbaar in strijd is met de zorgplicht.⁶

14.4. Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat het bevoegd gezag bestuursrechtelijk kan handhaven bij een evidente strijd met een specifieke zorgplicht. De voorzieningenrechter oordeelt dat de specifieke zorgplicht uit artikel 2.11 van het Bal in beginsel alleen geldt wanneer het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht onmiskenbaar in strijd is met de zorgplicht. Alleen dan kan een overtreding van de specifieke zorgplicht aan een handhavingsbesluit ten grondslag worden gelegd. De voorzieningenrechter sluit hiermee in zoverre aan bij de invulling die in de rechtspraak is gegeven aan de mogelijkheid tot handhaving van de zorgplicht uit het voorheen geldende artikel 2.1 van het Activiteitenbesluit milieubeheer.

Is er sprake van een overtreding?

15. De voorzieningenrechter ziet zich voor de vraag gesteld of ten tijde van het nemen van het bestreden besluit 1 sprake was van een overtreding van een wettelijk voorschrift.

16. Verzoekster stelt zich op het standpunt dat geen overtreding is omdat geen sprake is van onmiskenbare strijd met de zorgplicht. [...]

17. [naam verweerder] hanteert voor de beoordeling van de geursituatie het Geurhinderbeleid van de provincie als eigen beleid. [...]

17.1. Uit de verslagen van de toezichthouders blijkt niet dat de geurcontroles die voorafgaand aan het bestreden besluit 1 zijn uitgevoerd overeenkomstig artikel 6 van het Geurhinderbeleid zijn uitgevoerd. Toezichthouders van DCMR hebben geurcontroles van 15 minuten uitgevoerd en daarnaast uitsluitingsonderzoeken. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft [naam verweerder] onvoldoende aannemelijk gemaakt dat zij overeenkomstig het Geurhinderbeleid heeft gehandeld. De bestreden besluiten berusten daarom op een ondeugdelijk onderzoek. Daarnaast wordt in de bestreden besluiten niet ingegaan op wat in het geval van verzoekster het aanvaardbaar geurhinderniveau is als bedoeld in artikel 4 van het Geurhinderbeleid. De voorzieningenrechter kan daarom niet vaststellen of er sprake is van een overtreding van artikel 2.11 van het Bal op grond waarvan [naam verweerder] handhavend kon optreden.

17.2. Bij het afwegen van de belangen van verzoekster die pleiten vóór het treffen van een voorlopige voorziening en de belangen van [naam verweerder] en derde-belanghebbenden die pleiten tegen het treffen daarvan af acht de voorzieningenrechter het volgende van belang. [naam verweerder] heeft op 29 november 2024 een voornemen tot het opleggen van maatwerkvoorschriften genomen. Verzoekster heeft op 10 januari 2025 een zienswijze ingediend. [naam verweerder] heeft ter zitting verklaard dat het besluit tot het opleggen van maatwerkvoorschriften eind februari wordt verwacht. Ter zitting is gebleken dat verzoekster reeds meerdere geurfilterinstallaties in de kassen heeft laten installeren en dat eind februari alle geurfilters geïnstalleerd zullen zijn. Daarnaast heeft verzoekster in het kader van de maatwerkvoorschriften een geuronderzoek laten uitvoeren door Peutz. Ter zitting is door ir. S.P.M. van den Akker van Peutz verklaard dat er monsters zijn genomen en dat deze naar het laboratorium zijn gestuurd voor verder onderzoek. De uitslagen van het geuronderzoek worden eind februari dan wel begin maart verwacht. De voorzieningenrechter ziet, de korte termijn waarop de uitkomst van het geuronderzoek (waarbij het effect van de geurfilterinstallaties wordt meegenomen) en het maatwerkvoorschriftenbesluit te verwachten zijn en de belangen van partijen afwegend, grond voor het treffen van een voorlopige voorziening. [...]

JnB 2025, 212

Voorzieningenrechter rechtbank Limburg, 06-02-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:994](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Beek, verweerder.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a

Invoeringswet Omgevingswet 4.23

Verordening fysieke leefomgeving Beek 2024

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERGANGSRECHT. Last onder dwangsom vanwege overtreding van artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Omgevingswet juncto artikel 14.5.2 en 26.1 van het omgevingsplan en preventieve last onder dwangsom in verband met (toekomstige) overtreding van artikel 4.5c van de Verordening fysieke leefomgeving Beek 2024. Geluidsoverlast van vogels (papegaaiachtigen). Het bestreden besluit is een nieuw handhavingsbesluit. Naar voorlopig oordeel is nieuw recht van toepassing.

Het standpunt dat het maximaal aantal van acht vogels in last 1 het uitgangspunt dient te zijn volgt de voorzieningenrechter niet. Voor beantwoording van de vraag of het houden en kweken van vogels past binnen de bestemming 'Wonen' is de ruimtelijke uitstraling - hier gaat het in wezen alleen om geluidsoverlast - van waar de vogels gehuisvest zijn, van belang.

Verweerder dient nader te onderzoeken/aan te geven wanneer de ruimtelijke uitstraling zodanig is dat deze niet meer past bij de woonbestemming. Ten aanzien van last 2 is niet komen vast te staan dat een overtreding met een zekere grenzende waarschijnlijkheid zal plaatsvinden. Schorsing bestreden besluit.

[...] Welk recht is van toepassing?

[...] 8.2. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is het nieuw recht van toepassing, omdat bij de nieuwe beslissing op bezwaar van 9 september 2024 de last onder dwangsom van 18 maart 2022 is ingetrokken (artikel 4.23, eerste lid, onder b, van de Invoeringswet Omgevingsrecht). Daarbij komt dat derde-partij 2 op 6 september 2024 (dus na 1 januari 2024) een handhavingsverzoek heeft ingediend en er daarna een nieuw voornemen voor een last onder dwangsom is geweest.¹¹ Gelet hierop en met verwijzing naar 4.2. neemt de voorzieningenrechter vooralsnog aan dat het bestreden besluit een primair besluit is, waarop de per 1 januari 2024 in werking getreden Omgevingswet van toepassing is.

[...] 10.1. Ter zitting is last 1 uitgebreid besproken met partijen. In dat licht is tussen partijen komen vast te staan dat er in ieder geval sprake is van strijd met de woonbestemming als er sprake is van het houden van meer dan 24 vogels: boven 25 gelden de regels van artikel 22.252 van de Bruidsschat (activiteit het fokken, houden of trainen van meer dan 25 vogels) voorheen artikel 3.168, eerste lid, van het Activiteitenbesluit milieubeheer. Het gaat dan immers om een bedrijfsmatige activiteit.

10.2. Derde-partij 1 en verweerder stellen zich primair op het standpunt dat het maximaal aantal van acht vogels in last 1 het uitgangspunt dient te zijn. Dat standpunt volgt de voorzieningenrechter, zoals ook al ter zitting aangegeven, niet. Voor beantwoording van de vraag of het houden en kweken van vogels past binnen de bestemming 'Wonen' is de ruimtelijke uitstraling - hier gaat het in wezen alleen om geluidsoverlast - van waar de vogels gehuisvest zijn, van belang. Dit is overigens niet betwist. Als de vogels binnen zijn met een gesloten deur, is er naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen (of veel minder) sprake van geluidsoverlast en dan staat volgens de voorzieningenrechter daarmee niet vast dat dit niet bij de woonbestemming zou kunnen passen. Verweerder dient dus nader te onderzoeken / aan te geven wanneer de ruimtelijke uitstraling zodanig is dat deze niet meer past bij de woonbestemming. Ter zitting is in dit licht gesproken over maximaal

acht vogels buiten, waarbij dan ook in verband met het voorkomen van geluidoverlast een bepaalde plek dient te worden aangewezen. Gelet hierop kan deze last naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet gedragen worden door de motivering die daaraan ten grondslag ligt (artikel 3:46 van de Awb) en is onzorgvuldig tot stand gekomen (artikel 3:2 van de Awb).¹⁴ [...]

[...] *Last 2*

[...] 11.3. De voorzieningenrechter overweegt dat daargelaten - zoals hij ter zitting heeft aangegeven - of de in last 2 opgenomen geluidnormen vanwege de gebiedstypering juist zijn en niet vermeld is waar gemeten dient te worden, niet is vast komen te staan dat bij acht vogels sprake is van (overtreding van) de in last 2 opgenomen normen van 40 dB(A) voor het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau en 60 dB(A) voor het maximale geluidniveau. Ter zitting is immers door de geluidspecialist van de Omgevingsdienst Zuid-Limburg aangegeven dat de mate van geluid afhangt van de hoeveelheid vogels en waar die op het perceel van verzoeker gehuisvest zijn. Het maakt voor de hoeveelheid geluid uit of de vogels binnen of buiten zijn en indien zij buiten in de tuin zijn of zij zich bevinden in een volière of ander (meer gesloten) bouwwerk met bijvoorbeeld een geluidscherm en hoe dicht dat is bij de percelen van de derde-partijen. Een nieuw geluidonderzoek zal dan noodzakelijk zijn (mede in relatie tot de gewijzigde last 1). In dat licht is dus niet komen vast te staan dat zich een gevaar voordoet van een overtreding van een concreet bij of krachtens de wet gesteld voorschrift die met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal plaatsvinden, zoals volgt uit artikel 5:7 van de Awb. Verweerder heeft immers niet aangetoond en zich derhalve niet op het standpunt mogen stellen dat er sprake is van een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat de acht vogels meer dan 40 dB(A) langtijdgemiddelde beoordelingsniveau, dan wel 60 dB(A) maximale geluidniveau produceren. Gelet hierop zal de (preventieve) last 2 worden geschorst tot zes weken na de bekendmaking van de beslissing op het bezwaar.

[...] 12. De voorzieningenrechter wijst het verzoek toe. [...]

JnB 2025, 213

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 23-09-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:5867](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OMGEVINGSPLAN. Last onder bestuursdwang handelen in strijd met het omgevingsplan in verband met gebruik pand als souvenirshop en headshop. I.c. wordt geoordeeld dat niet op voorhand kan worden gezegd dat het college een juiste invulling heeft gegeven van het begrip ‘souvenirwinkel’. De invulling van dit begrip is van belang om te kunnen beoordelen of verzoekster onder het overgangsrecht valt. Verzoekster heeft met de door haar overgelegde stukken een begin van bewijs geleverd dat zij vóór 24 mei 2011 een souvenirwinkel was. Ook ten aanzien van de headshop is onzeker of het beroep op het overgangsrecht zal slagen. Onder deze omstandigheden wegen de belangen van verzoekster zwaarder dan het algemene belang van het college om tot handhaving over te gaan. Wijst het verzoek om voorlopige voorziening toe.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 214

ABRS, 19-02-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:650](#)

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:15 lid 1 aanhef en onder a, 4:20b lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4 aanhef en onderdeel 9

**WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VERGUNNING VAN RECHTSWEGE. OPSCHORTING
BESLISTERMIJN.** I.c. wordt geoordeeld dat het college niet tijdig op de aanvraag heeft beslist, zodat op grond van artikel 4:20b, eerste lid van de Awb, de omgevingsvergunning van rechtswege was gegeven.

Niet is in geschil dat op de op 7 februari 2019 aangevraagde omgevingsvergunning de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing is. Dit betekent dat er op grond van artikel 3.9, eerste lid, van de Wabo een beslistermijn geldt van acht weken gerekend vanaf 8 februari 2019. Bij brief van 18 februari 2019 heeft het college aangegeven dat de aanvraag niet compleet is en dat in afwachting van de verzochte aanvullende informatie de beslistermijn wordt opgeschort gedurende maximaal 6 weken. Bij brief van 27 februari 2019 hebben [appellant] en [naam] in reactie op dit verzoek aanvullende informatie verstrekt. Zoals het college ter zitting desgevraagd heeft bevestigd, kon de aanvraag op basis van de op dat moment verstrekte informatie worden beoordeeld. Het college heeft aangegeven dat na ontvangst van de aanvullende informatie in mondeling overleg is besloten een nader parkeeronderzoek af te wachten. Niet is gesteld of gebleken dat het college schriftelijk om een parkeeronderzoek heeft verzocht en dat schriftelijk is medegedeeld dat in afwachting hiervan de opschorting van de beslistermijn zou doorlopen, dan wel dat de beslistermijn in afwachting hiervan opnieuw zou worden opgeschort. Derhalve is de beslistermijn opgeschort geweest van 19 februari tot en met 26 februari 2019 en is de beslistermijn op 27 februari 2019 weer aangevangen. Er is geen grond om het college te volgen in zijn standpunt dat sprake was van een vertraging in de beslistermijn die aan de aanvrager kan worden toegerekend, zoals bedoeld in artikel 4:15, tweede lid, aanhef en onder b, van de Awb. Gelet op het voorgaande had het college uiterlijk 12 april 2019 een beschikking op de aanvraag moeten nemen. Het college heeft de beslistermijn niet voor deze datum verlengd.

JnB 2025, 215

ABRS, 19-02-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:637](#)

college van burgemeester en wethouders van De Ronde Venen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c, 2.12 lid 1, aanhef en onderdeel a, onder 3°

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Weigering omgevingsvergunning gebruik perceel als jachthaven. I.c. wordt geoordeeld dat het planologisch is toegestaan om het perceel te gebruiken als jachthaven. Dit betekent dat in dit geval geen omgevingsvergunning nodig was als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel c, van de Wabo en het college op die grond de aanvraag had moeten weigeren. Op grond van artikel 20 van de planregels zijn de voor "Jachthaven" aangewezen gronden bestemd voor jachthaven, recreatiewoonschepen, recreatieappartementen, winkels, horeca en jachthaven gebonden kantoren, alsmede voor een molen en voor culturele doeleinden ter plaatse van de nadere aanduiding daartoe op de plankaart. In de planregels is geen definitie opgenomen van het begrip "jachthaven". De letterlijke lezing van de planregel sluit niet uit dat op het perceel meer dan één jachthaven mag worden gerealiseerd of dat zich daar meer dan één jachthavenbedrijf vestigt. Omdat artikel 20 van de planregels op zichzelf duidelijk is, is de plantoelichting, waarop het college een beroep heeft gedaan, niet relevant.

JnB 2025, 216

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 11-02-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:1185](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Roerdalen, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.12 lid 1

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.20, 5.21

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. NATUURTOESTEMMING. AANHAKEN.

Omgevingsvergunning bouwen expositietoren. I.c. wordt geoordeeld dat van verplicht aanhaken van Natura 2000-activiteiten en flora- en fauna-activiteiten geen sprake is.

Verwijzing naar r.o. 25.1 ABRS 18-12-2024 [ECLI:NL:RVS:2024:4923](#). Er zijn geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de Wnb op voorhand aan de uitvoerbaarheid van het project in de weg staat. Ongegrond beroep en afwijzing verzoek om voorlopige voorziening.

JnB 2025, 217

MK Rechtbank Gelderland, 13-02-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:1219](#)

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Gelderland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.31 lid 2

WABO-milieu. Wijziging voorschriften vergunning. I.c. heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het feit dat eiseres ook de, al verruimde, norm van 150 mg/l op dit moment niet haalt, niet voldoende is om aan te nemen dat die norm hoger moet worden gesteld. Niet alleen heeft eiseres zelf in de eerdere vergunningprocedures aangegeven hieraan te kunnen voldoen, maar zeker ook in aanmerking genomen dat uit het onderzoek van het RIVM en de [universiteit] volgt dat betere resultaten haalbaar zijn én uit de “BBT effluentbehandeling mestverwerkingsinstallaties 2023-01-09” volgt dat de normen inmiddels ook aanzienlijk lager worden gesteld, kan er niet van uitgegaan worden dat eiseres geen betere resultaten kan behalen. Dit volgt ook niet uit het door eiseres ingebrachte IMD-rapport, waarbij het college terecht heeft opgemerkt dat er nog verschillende manieren zijn om de inrichting aan te passen en af te stellen en zo de hoeveelheid stikstof in het lozingswater naar beneden te brengen. Dat dit financieel niet van haar kan worden verlangd heeft eiseres niet onderbouwd.

Verder is voldoende toegelicht waarom ook de lozingseisen in de weg staan aan de verdere verruiming van de stikstofnorm.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 21-01-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:211](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 218

MK Rechtbank Noord-Holland, 23-01-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:1587](#)

gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.12a, 2.4, 5.4 lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder op goede gronden de aan Tata Steel verleende natuurvergunning uit 2016 niet (volledig) heeft ingetrokken, maar wel gedeeltelijk heeft gewijzigd. Verweerder heeft in het bestreden besluit toereikend gemotiveerd dat - naast de aan Tata Steel in het bestreden besluit opgelegde nieuwe voorschriften - op landelijk en provinciaal niveau verschillende (andere) maatregelen worden getroffen voor de reductie van stikstofdepositie. Ook heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat deze maatregelen daadwerkelijk tot een (noodzakelijke) daling van de stikstofdepositie leiden. Hetgeen MOB c.s. hier in beroep tegenin hebben gebracht, is onvoldoende concreet om te oordelen dat de door verweerder genoemde landelijke en provinciale maatregelen niet tot een dalende stikstofdepositie leiden en dus geen passende maatregelen zijn.

Gelet op de overeenstemming tussen verweerder en Tata Steel past de rechtbank enkele nieuwe vergunningsvoorschriften aan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Den Haag, 12-09-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:23123](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2025, 219

MK CRvB, 19-02-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:179](#)

korpschef van politie.

Ambtenarenwet 2017 10

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 64, 95

AMBTENARENRECHT. ONTHEFFING UIT FUNCTIE EN ONTSLAG. VERSTOORDE ARBEIDSVERHOUDING. UITLATINGEN IN DE MEDIA. GRENZEN AAN VRIJHEID VAN MENINGSUITING. De uitoefening van het recht op vrijheid van meningsuiting kan aan bepaalde beperkingen worden onderworpen die bij de wet zijn voorzien. Mede gelet op haar functie van teamchef mocht van appellante redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich niet op een dergelijke, ongepaste en onnodig grievende, manier publiekelijk zou hebben geuit. **Aangevallen uitspraak bevestigd.**

4.8. [...] Net als de rechtbank heeft gedaan, wordt benadrukt dat appellante belangrijke kwesties onder de aandacht heeft gebracht en dat in algemene zin geldt dat een ambtenaar ervaren misstanden moet kunnen aankaarten. De korpschef heeft appellante daartoe ook uitdrukkelijk de mogelijkheid geboden. De uitoefening van het recht op vrijheid van meningsuiting kan echter aan bepaalde beperkingen worden onderworpen die bij de wet zijn voorzien. Artikel 10, eerste lid, van de Ambtenarenwet 2017 (AW 2017) bevat een dergelijke beperking. Daarin is onder meer bepaald dat de ambtenaar zich onthoudt van het openbaren van gedachten of gevoelens, indien door de uitoefening hiervan de goede vervulling van zijn functie of de goede functionering van de openbare dienst, voor zover deze in verband staat met zijn functievervulling, niet in redelijkheid zou zijn verzekerd. Volgens vaste rechtspraak [...] geldt dat bij de beoordeling of de ambtenaar deze norm heeft overschreden een zekere voorzichtigheid in acht moet worden genomen, maar ook met inachtneming van deze voorzichtigheid moet worden geconcludeerd dat appellante de grenzen van artikel 10, eerste lid, van de AW 2017 heeft overschreden, onder meer met het Instagrambericht van [datum 2] 2019 en de uitspraken die appellante op [datum 3] 2019 in een talkshow over de politiechef van de eenheid [plaats] heeft gedaan. Mede gelet op haar functie van teamchef mocht van appellante redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich niet op een dergelijke, ongepaste en onnodig grievende, manier publiekelijk zou hebben geuit.

4.9. Appellante heeft verder een beroep gedaan op de bescherming die zij heeft in haar hoedanigheid van klokkenluider. Evenals de rechtbank heeft de Raad onvoldoende aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat het ontslagbesluit is genomen vanwege het feit dat appellante informatie over misstanden aan leidinggevend heeft doorgegeven. Uit de stukken moet worden afgeleid dat de situatie die uiteindelijk heeft geleid tot het ontslag is ontstaan vanaf juni 2019, dus nadat appellante was geplaatst in [basisteam 2] en nadat zij daar was bevorderd naar de functie van [functie 2]. Het is met name de manier van communiceren in de media in die functie en de daardoor ontstane verstoorde arbeidsrelatie geweest die de korpschef aanleiding hebben gegeven tot het nemen van het ontslagbesluit.

De CRvB heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht: [Grenzen aan vrijheid van meningsuiting voor politieambtenaar](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2025, 220

MK CRvB, 13-02-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:248](#)

Raad van bestuur van het Uvv.

Wet werk in inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

Werkloosheidswet (WW) 33

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 15

WIA. BEREKENING WIA-DAGLOON. De strekking van de uitspraak van de Raad van 29 november 2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2202](#), is dat de gehele WW-uitkering die betrekking heeft op de referteperiode maar door toepassing van artikel 33 van de WW na afloop van de referteperiode is uitbetaald, wordt meegenomen in de dagloonberekening voor de WIA-uitkering. Dit geldt ook als sprake is van betalingen na de referteperiode in het geval van een WW-uitkering die per vier weken wordt uitbetaald maar maandelijks wordt aangegeven bij de Belastingdienst. In die zin is niet relevant of de WW-uitkering per vier weken of per maand wordt uitbetaald, omdat in beide gevallen de uitkering op grond van artikel 33 van de WW achteraf wordt betaald. Van belang is dat door toepassing van artikel 33 van de WW de WW-uitkering die betrekking heeft op de referteperiode, na afloop van de referteperiode is uitbetaald. Dat is (ook) het geval bij de WW-uitkering over de periode van 25 september 2017 tot en met 30 september 2017. De Raad zal zelf in de zaak voorzien door het besluit van 22 november 2019 te herroepen en te bepalen dat het dagloon voor de WIA-uitkering per 30 september 2019 wordt vastgesteld op € 216,90.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2025, 221

MK CRvB, 10-12-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2363](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8, 14

Algemene Ouderdomswet (AOW)

Participatiewet (PW) 53a, 47b

AOW. AIO-AANVULLING. OPSCHORTING EN INTREKKING. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant zijn CNIE-nummer en de gevraagde machtiging niet aan de SvB heeft verstrekt. De Raad is van oordeel dat er geen verboden onderscheid naar nationaliteit als bedoeld in artikel 14 EVRM is. De SvB heeft een onderzoek naar het vermogen van appellant in Marokko ingesteld naar aanleiding van de constatering van de SvB dat er in Marokko kinderbijslag werd ontvangen en dat appellant een echtgenote heeft die al jaren op hetzelfde adres in Marokko woont en nooit in Nederland heeft gewoond. De SvB was op grond van artikel 53a, zesde lid, van de PW in samenhang met artikel 47b van de PW bevoegd onderzoek in te stellen naar de juistheid en volledigheid van de verstrekte gegevens over het vermogen en daarmee naar de rechtmatigheid van de verlening van de AIO-aanvulling.

Voorts is het gebruik van het CNIE-nummer door de SvB niet in strijd met het recht op respect voor zijn privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het CNIE-nummer zelf geen privégegevens bevat en dat het opvragen en in ontvangst nemen van dat nummer op zichzelf dan ook geen schending van het recht op respect voor het privéleven kan opleveren (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 26 maart 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:806](#)). Tenslotte is de Raad van oordeel dat geen sprake is van onzorgvuldig onderzoek.

JnB 2025, 222

MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-12-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:6531](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch.

Beleidsregels eenmalige energietoeslag 2022 gemeente 's-Hertogenbosch (de Beleidsregels I, geldend van 8 oktober 2022 tot en met 23 december 2022 en de Beleidsregels II, geldend van 24 december 2022 tot en met 30 juni 2023).

BIJZONDERE BIJSTAND. AFWIJZING EENMALIGE ENERGIETOESLAG 2022 ZELFSTANDIG ONDERNEMER. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college niet afdoende gemotiveerd dat voor de ongelijke behandeling van zelfstandig ondernemers ten opzichte van andere minima een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat. De rechtbank zal artikel 2, zesde lid, van de Beleidsregels II, voor zover daarin het jaartal 2021 staat, onverbindend verklaren. De rechtbank zal het college opdragen een nieuw besluit op het bezwaar van eiseres te nemen.

Zie voorts de uitspraken van de Rechtbank Oost-Brabant van 24 december 2024,

[ECLI:NL:RBOBR:2024:6558](#) en [ECLI:NL:RBOBR:2024:6562](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2025, 223

MK ABRS, 19-02-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:624](#)

college van burgemeester en wethouders van Weesp, thans: Amsterdam.

Algemene Plaatselijke Verordening Weesp 2019 (hierna: APV)

APV. HANDHAVING. OVERTREDING. Handhavingsbesluit beplanting (haag) aan voorzijde perceel. Op grond van artikel 2:15 van de APV is het verboden beplanting of een voorwerp aan te brengen of te hebben op zodanige wijze dat aan het wegverkeer het vrije uitzicht wordt belemmerd of voor het wegverkeer hinder of gevaar ontstaat. Dit artikel maakt deel uit van afdeling 6 van hoofdstuk 2 van de APV. De titel van deze afdeling luidt: "Veiligheid op de weg". Gelet hierop ziet het verbod op het belemmeren van het vrije uitzicht waardoor de veiligheid van het verkeer in gedrang komt. Het gaat daarbij om vermindering van uitzicht en hinder en gevaar voor het wegverkeer. Dit betekent dat de situatie moet worden beoordeeld vanaf de openbare weg en niet vanaf een perceel dat aan die weg ligt. Verwijzing naar ABRS, 08-02-20217, [ECLI:NL:RVS:2017:332](#). I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat op basis van de beschikbare deskundigenrapporten niet kan worden vastgesteld dat sprake is van een overtreding van artikel 2:15 van de APV. Dit betekent dat het college niet bevoegd was om handhavend op te treden.

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2025, 224

Rechtbank Limburg, 31-01-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:778](#)

raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringencollege (hierna: UWV),
verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 17 lid 3 onder b

Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen (hierna: de Wet SUWI) 33

AVG. I.c. wordt geoordeeld dat de uitzondering van artikel 17, derde lid, onder b, van de AVG zich voordoet en eiser geen recht heeft op wissing van zijn gegevens. Het UWV heeft aangegeven dat het een wettelijke taak heeft op grond van de Wet SUWI om de gegevens te verwerken (van bepaalde personen) in het kader van de Polisadministratie. Omdat eiser een uitkeringsgerechtigde is en een pensioenuitkering ontvangt, valt hij daarom onder de doelgroep van de Polisadministratie. Uit de stukken blijkt dat de gegevens van eiser zes keer zijn geraadpleegd door het UWV in de afgelopen twaalf jaar. Voor vijf van de zes keer heeft het UWV een aannemelijke verklaring gegeven die gaat over het beheer van de Polisadministratie en wordt daarom rechtmatig geacht. Alleen voor de eerste raadpleging heeft het UWV geen verklaring kunnen afleggen, omdat het UWV niet (meer) beschikt over gegevens over die raadpleging. Gelet op het verweer en het tijdsverloop sinds die raadpleging, wordt geen aanleiding gezien om die raadpleging zonder meer onrechtmatig te achten. Het feit dat de uitkeringsinstantie van zijn pensioenuitkering reeds bekend is met zijn persoonsgegevens en enkele andere instanties zouden hebben aangegeven geen gebruik te maken van de Polisadministratie van het UWV, maakt niet dat deze verwerking van eisers persoonsgegevens niet meer noodzakelijk is. Deze gegevens worden namelijk voor diverse taken gebruikt en moeten beschikbaar zijn voor meer instanties (zoals de Belastingdienst) dan alleen de uitkeringsinstanties waarvan eiser zijn pensioenuitkering ontvangt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2025, 225

MK ABRS, 19-02-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:630](#)

minister van Financiën (voorheen: de Belastingdienst/Toeslagen, hierna: de minister).

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 2.2, 2.3, 3.1, 4.1, 9.1

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. OVERNAME PRIVATE TOESLAGENSCHULD. WIJZE VAN TOEPASSEN HARDHEIDSCLAUSULE. Weigering overnemen private schuld. Verwijzing naar ABRS 12-02-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:456](#). I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de minister de hardheidsclausule niet heeft hoeven toepassen.

Appellante heeft het bedrag van € 12.160,00 destijds ontvangen als voorschot op de toeslag, en zij kon over dit bedrag blijven beschikken, omdat het gastouderbureau de terugvordering van de Dienst Toeslagen voor haar heeft betaald. Of appellante hiervan wel of niet op de hoogte was of moet zijn geraakt laat de Afdeling in het midden. Het bedrag van € 12.160,00 is betrokken in de hoogte van de definitieve compensatie van € 32.863,00 die aan appellante is toegekend door de Dienst Toeslagen, als een bedrag dat onterecht van haar is teruggevorderd, zoals bedoeld in artikel 2.2, aanhef en onder a van de Wht, gelezen in samenhang met artikel 2.3, eerste lid, van de Wht. Dit blijkt uit de als bijlage bij dit besluit gevoegde berekening van de hoogte van de toegekende compensatie. Als de terugvordering nog niet zou zijn betaald, zou de door appellante te ontvangen compensatie op grond van artikel 2.3, eerste lid, aanhef en onder a van de Wht, verminderd zijn met € 12.160,00, als een niet terugbetaalde terugvordering. Dat onder deze omstandigheden via de regeling voor private schulden dit bedrag niet wederom aan appellante ten goede komt, levert geen onbillijkheid van overwegende aard of schrijnende situatie op.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2025:628](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 226

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 20-02-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:2489](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Uitbrengen voornemen voorafgaand aan claimakkoord. Deze werkwijze, die steeds vaker lijkt te worden gehanteerd, is niet onverenigbaar met de Dublinverordening omdat dit deel van de procedure niet is geregeld en omdat deze werkwijze niet afdoet aan het kunnen opkomen tegen het overdrachtsbesluit. Uit Ghezelbash [\[ECLI:EU:C:2016:409\]](#) volgt dat ook na het claimakkoord de verantwoordelijkheidscriteria nog kunnen worden betwist. Verweerder aanvaardt wel een aanzienlijk procesrisico door de functie van het voornemen in de Dublinprocedure uit te hollen. Dit geldt ook in al die, nagenoeg alle, andere procedures waarin een voornemen slechts een aaneenrijging van tekstblokken is die nauwelijks te relateren zijn aan de betreffende vreemdeling. Indien sprake is van zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken, zal verweerder weinig tot geen gehoor vinden bij de rechtbank om gebreken te passeren of rechtsgevolgen van gebrekkige overdrachtsbesluiten in stand te laten. Verweerder doet er dan ook goed aan om zijn overdrachtsbesluiten zorgvuldig voor te bereiden, het voornemen te gebruiken waarvoor het is bedoeld in de fase van de procedure waarin het is bedoeld, en zodoende een goed gemotiveerd besluit door de rechter te kunnen laten toetsen als beroep wordt ingesteld tegen een overdrachtsbesluit.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2025, 227

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 18-02-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:2549](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59 lid 1 a

Vb 2000 5.3 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank is van oordeel dat de informatiefolder niet voldoet aan de eisen die daaraan zijn gesteld in artikel 5.3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb). De rechtbank volgt eiser daarbij niet in zijn eerste punt dat expliciet benoemd zou moeten worden dat sprake is van zware en lichte gronden. De rechtbank volgt eiser wel in zijn tweede punt over het rechtsmiddel. Uit de overgelegde vertaling blijkt dat in de folder staat: 'U kunt in beroep gaan tegen de maatregel van bewaring. Dit dient u met uw advocaat te bespreken.' Hieruit kan volgens de rechtbank inderdaad worden begrepen dat enkel na consultatie c.q. met hulp van een advocaat beroep kan worden ingesteld tegen de maatregel. De rechtbank is echter van oordeel dat een belangenafweging niet in het voordeel van eiser uitvalt.

Periode inbewaringstelling Zwitserland is, anders dan de minister stelt, wel relevant. De minister moet gelet op de lange periode van vrijheidsontneming een meer dan gebruikelijke voortvarendheid betrachten.

JnB 2025, 228

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 18-02-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:2545](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b lid 1 a b

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank maakt uit het arrest Gnandi [[ECLI:EU:C:2018:465](#)] op dat hangende het beroep tegen het terugkeerbesluit weliswaar niet alle uitzettingshandelingen door de minister zijn verboden, maar dat deze uitzettingshandelingen wel zijn verboden als ze de effectiviteit van het rechtsmiddel aantasten. Een (schriftelijke) presentatie bij de autoriteiten van het land waartegen eiser bescherming vraagt, voordat een rechter zich over die beschermingsvraag heeft uitgelaten, tast de effectiviteit van (de uitkomst van) het rechtsmiddel aan. Dit geldt temeer nu het juist (mede) de autoriteiten van Nigeria zijn waarvoor eiser stelt te vrezen. De minister mag daarom de uitzetting voorbereiden door uitzettingshandelingen te verrichten zoals identiteitsonderzoek binnen de Europese Unie of vertrekgesprekken met eiser, maar moet alle uitzettingshandelingen waarmee contact moet worden gelegd met de autoriteiten van het land van herkomst achterwege laten. Het beleid in paragraaf A3/4.3 van de Vc moet dan ook buiten toepassing worden verklaard vanwege strijdigheid met het Unierecht.

[Naar inhoudsopgave](#)